Simona Muscă

Conjugat la feminin

Bookzone
București, 2019

BOOKZONE

Partea I

INDICATIV PREZENT

BOOKZONE

Viața are mai multe uși. Și ferestre. Unii intră pe ușa din spate, umili și nepregătiţi pentru ce îi așteaptă. Alţii intră printr-o ușă laterală gata, gata să demonstreze de ce sunt în stare. Alţii intră aplaudaţi pe ușa din față, cu onoruri și salve, bucurându-se (sau nu?) de ceea ce li se întâmplă. Da, viaţa nu este corectă, nu există egalitate... și câte și mai câte astfel de

BOOKZONE

versiuni de propoziţii nu există? Însă eu nici nu sunt și nici nu scriu aici ca să vă arunc în faţă citate sau adevăruri absolute, ci pentru a vă povesti cum partea plină a paharului se descoperă exact atunci când te aștepţi mai puţin.

N-o fi ea viaţa corectă, însă are totuși un mod al ei de a împărţi daruri. Și nu știu cum se face că cei mai necăjiți și năpăstuiţi sunt cei ce intră pe ușa din faţă. Cum am ajuns la concluzia asta? Imediat vă spun, doar să aveţi un pic de răbdare.

Știu că fiecare dintre noi are o proprie clasificare a oamenilor. Celebrul psiholog Jung clasifica oamenii după *tipurile psihologice*, fixistul Carl Linee – după specie, sociologi precum Norman Goodman sau Emile Durkheim îi diferenţiază după apartenenţa socială, rasiștii ne împart pe toţi în albi și negri, scriitoarea Aurora Liiceanu ne clasifică în *„oameni care au pe dracu' în ei și oameni care nu îl au pe dracu' în ei"*, iar o prietenă de-a mea face o împărţire simplistă, la doi: oameni buni și oameni răi.

Fiecare dintre noi are propria clasificare, propriile criterii de selecţie și propriile instrumente de măsurare. Pentru mine, omul care pune munca pe primul loc, care aduce sinceritatea și omenia ca argument suprem în orice discuţie și pentru care voinţa este aserţiunea magică

a individului, există două mari categorii: Oameni-Plante și Oameni-Flori. Și Restul – o minoritate despre care nu voi vorbi aici.

Fără să lezez semantico-morfologic pe cineva, voi încropi și două descrieri amănunţite ale acestor două categorii pur *simonice* (adică ale mele).

Pe scurt, voi începe cu Oamenii-Flori – cei în preajma cărora aș vrea să mă aflu cât mai des.

Oamenii-Flori

Formează un soi de spumă a societăţii, o parte selectă a unui grup privilegiat de oameni muncitori, darnici, generoși. În principiu, dacă sunt studiaţi cu atenţie, fac parte din oamenii care au intrat ori pe ușa din dos, ori pe una dintre uşile laterale și-au vrut să demonstreze că sunt creaţi din cele mai fine, dar, totodată, dure materiale. Sunt oamenii pe care te poţi baza, oamenii care îţi vor răspunde sincer la întrebări, oameni-oglindă în care te poţi dezgoli exact așa cum ești, fără teama de a pierde ceva din tine.

Supranumiţi și Oamenii-de-Dulceaţă, sufletele acestea au ca valori prietenia, curajul, modestia, altruismul și alte câteva cuvinte ieșite din uzul discuţiilor banale la telefon. Pe cât sunt de rari, pe atât sunt de valoroși. Ei bine, și pentru că toate lucrurile sunt construite în antiteză pe lumea aceasta, Oamenii-Flori au nevoie de un

contrast. Au nevoie de Oamenii-Plante, sau de „Legumele Societăţii“, specie pe cale de ne-dispariţie și cu accente de caracter din ce în ce mai pronunţate. Să ne ferească Dumnezeu!

Oamenii-Plante. Starea de legumicultură

În perioada liceului, când mă speteam să-mi fac temele cu ajutorul tuturor culegerile deschise, iar timpul meu liber se reducea la citit și furat meserie de la cei mai buni, am identificat primele specii de Oameni-Plante. Ajunsesem să îi reperez ușor: veneau la liceu aduși de automobile foarte scumpe care îi lăsau „dogoriţi“ la poarta instituţiei de învăţământ, aveau permanent ca accesoriu un aer de „hop-hop-știe-tot“ și câte o pereche de încălţăminte nouă în fiecare zi a anului școlar (îmi aduc aminte că mă apucasem o dată, în virtutea calităţilor mele de matematician, să calculez câte perechi de pantofi etala una dintre colegele mele pe durata celor patru ani de studiu; am ajuns la incredibilul număr 576; și nu, nu exagerez!).

Așadar, am putut să mă „bucur“ încă de tânără de prezenţa unor exemple de Oameni-Plante în libertate: pui care se hrănesc din buzunarul părinţilor, pentru care scopul suprem este epatarea și pentru care virtutea are un singur titlu – AROGANŢĂ.

Însă cei care intră pe ușa din față tind să capete câteva handicapuri umane precum „lipsa ambiţiei“, „impotenţa de a te bucura de lucrurile mici“, „invidia unui zâmbet sincer“, „prieteniile false, bazate doar pe câștig“ și câte și mai câte astfel de boli, de care săracii Tineri-Plante nu se pot vindeca.

Erau momente în care nu înţelegeam cum este posibil ca un *plantonache* din ăsta să îi răspundă șmecherește profesorului de română. Au fost destule ore însă și când specimenul a fost pus la punct de profesori curajoși care nu se lăsau impresionaţi de luciul sumelor pentru puncte în plus la teză. Da, da, nu vă feriţi ochii, știm cu toţii cum se întâmplă lucrurile în anumite unităţi de învăţământ. Nu înșir cuvinte pentru pudibonzi și nici pentru cei care nu sunt suficient de solizi cât să dea piept cu adevărul. Una peste alta, liceul poate constitui o lecţie dacă știi exact ce trebuie să înveţi din ea.

Treptat, timpul – magicul timp! – mi-a arătat că majoritatea celor intraţi pe ușa din faţă nu au o viaţă care continuă în urale. Ba mai mult, handicapurile de care vorbeam anterior îi destabilizează, îi golesc și îi îngenunchează în faţa celor care muncesc, care învaţă repede mersul lucrurilor și care știu că cinstea și propriul bagaj de cunoștinţe îi pot duce la destinaţia dorită mai repede decât o

poate face orice mașină scumpă cu mulți cai-putere în dotare sau orice pereche nouă de pantofi „de firmă“. *Long-term strategy* îi zice în business și în viaţă parcă se numește... modestie?

În ultimul an de liceu, găștile de Oameni-Plante păreau să aibă tot timpul din lume, iar noi, „tocilarii“, stăteam cuminţi și învăţam pentru bacalaureat – marele examen al vieţii până la acea dată. Și da, am scris până mi-au apărut monturi la degete, pentru că îmi doream atât de mult să ajung la „destinaţia mea“. La vârsta de 18 ani eram directorul unei agenţii de modelling, realizam și semnam rubricile de modă pentru două reviste naţionale și... mi-am regăsit numele scris primul pe lista celor acceptaţi în cadrul Universităţii de Artă, Secţia Regie Teatru și Film. Nu m-am dat niciodată în vânt după petreceri și socializări sintetice. Munceam în timpul liber, fără să-mi permit luxul de a pierde nopţile. Am bifat realizări una după alta nu pentru a căuta laudele cuiva, ci pentru că munca mă fascina.

Împlinisem 18 ani și organizam cursuri de modelling, mers scenic, bune maniere, noţiuni de estetică și vestimentaţie, realizam mișcarea scenică sau coregrafia pentru câteva spectacole „cu titlu“ din România. Nu m-am mulţumit niciodată cu puţin, pentru că îmi doream mai mult de la mine.

Nu regret nimic. Nici zilele trăite la intensitate maximă, nici orele de studiu intens și uneori pe furiș. Toate, rând pe rând, mi-au construit temelia riguroasă pe care mi-am clădit cariera. Am învăţat să fiu mai întâi mentor și abia pe urmă manager, să fiu întâi coleg și abia apoi coordonator al echipelor și să fiu un OM-Floare.

Mi-aș dori că programa educaţională să includă mai multe lecţii despre cum să fii OM și abia apoi PROFESIONIST, să existe ore de educaţie specială pentru cei cărora le lipsește bunul-simţ și ore de încărcare pozitivă pentru cei care nu pot lupta cu frustrarea dată de invidie. Ore care să definească adevăratele valori și ore cu oameni care să inspire tinerii să aleagă un pattern curat, nu unul poluat de media.

Sunt norocoasă că am niște părinţi ca ai mei. Educaţia primită acasă mi-a filtrat ideea că doar prin munca proprie te poţi ridica unde îţi dorești, că poţi strânge bani pentru călătoriile la care visezi și că bucuria îţi va fi de 1313 ori mai mare atunci când reușești de unul singur decât atunci când ai totul la degetul mic. Pentru că, altfel, posibilitățile se transformă în anxietate și bogăţia în ceva obișnuit.

Anhedonia – am auzit prima dată despre această boală în „Eseuri de îndrăgostit“, cartea lui

Alain de Botton. Definită că fiind „ incapacitate de a resimți plăcerea în situații normale“, eu am identificat în Oamenii-Plante această afecţiune, care se dezvoltă direct proporţional cu abundenţa în care se scaldă. Ironic, nu-i așa?

Peste ani şi ani...

Nu cred că există bunătate sau răutate predefinită în oameni. Cred cu tărie că familia, educaţia și conjuncturile te modelează într-o anume direcţie. De aceea, n-am judecat niciodată un om, chiar dacă mi-a plăcut sau ba. Vorba celor de la Compact: „După ani și ani“, lucrurile tind să capete alt înțeles. Vezi mai limpede caracterele oamenilor, experienţele îţi maturizează și perspectiva, și judecata. Nu e ciudat cum continuăm să ne numim la fel (Simona, Mihaela, Laura, Andrei și așa mai departe) și totuși suntem alţi oameni de la an la an, de la experienţă la experienţă?

M-am întâlnit, la un moment dat, cu unul dintre cei mai în vogă *plantonache* din liceu. Ciudate sunt cadrul și contextul în care ne-am întâlnit: la un interviu. Eu eram angajatorul. Aroganţa sa de altădată cedase locul unei priviri aplecate și îndrăzneala pe care o știam atât de bine se căznea să reiasă din cele câteva propoziţii cu greu închegate. Vanitatea nefondată se năruie

în timp, mai ales dacă nu ai pus osul la treabă, dar ai fost învăţat cu icre negre. Fostul meu coleg își căuta un loc de muncă după ce toată comoara pe care stătuse așezat până atunci se năruise după o greșeală fără drept de apel a tatălui său.

Cum reacţionezi atunci când, în faţa ta, un fost coleg de liceu, fără calităţile necesare postului la care a apelat, începe să plângă? Gândiți-vă bine și hai să fie acesta exerciţiul pentru astăzi. Nu de alta, dar s-ar putea ca o astfel de situație să te facă să vrei mai mult de la tine, pentru că știi că poţi și nu pentru că ești învăţat să ai ori să aștepţi să-ți cadă perele zemoase din vestita zicală. Apropo, anotimpul acela s-a dus de mult: astăzi înving doar cei care sunt conștienţi că pe termen lung reușești doar bazându-te pe propriile forţe. Și aceasta este doar o mostră din partea plină a paharului de care vă povesteam.

EBOOKZONE